

Четирите ветришта

Кристин Хана

Тато, ова е за тебе.

Пролог

Надеж - тоа е паричката што ја носам: американско пени кое ми го подари човек што го засакав. Имаше моменти на моето патување кога ми се чинеше дека ова париче и надежта што ја претставува се единствените работи што ме одржуваа.

Дојдов на запад во потрага по подобар живот, но мојот американски сон се претвори во кошмар поради сиромаштијата, тешкотиите и алчноста. Изминативе неколку години беа време на изгубени нешта: работни места. Домови. Храна. Земјата што ја сакавме се сврте против нас, нè скрши сите, дури и тврдоглавите старци кои порано разговараа за времето и си ја честитаа богатата жетва на пченицата. *Мажот мора да се бори за да заработи за живејачка, си велеа еден на друг.*

Мажот.

Секогаш стануваше збор за мажите. Се чинеше дека мислат оти готвењето, чистењето, раѓањето деца и грижата за градините не значи ништо. Но, и ние, жените од Големите Рамнини работевме од изгрејсонце до мрак, се мачевме на полињата со пченица сè додека не станавме суви и испечени како земјата што ја сакавме. Понекогаш, кога ќе ги затворам очите, се колнам дека сè уште можам да ја вкусам прашината...

1921

*Да њ се нанесе штета на земјата значи да им
се наштети на сопствените деца.*

- Вендел Бери,
ЗЕМЈОДЕЛЕЦ И ПОЕТ

ЕДЕН

Елза Волкот беше минала години во принудна осаменост, во кои читаше измислени авантури и мечтаеше за други животи. Во својата осамена спална соба, опкружена со романите кои станаа нејзини пријатели, понекогаш се осмелуваше да сонува за своја авантура, но не често. Домашните многупати ѝ имаа кажано дека болеста што ја беше преживеала во детството ѝ го промени животот и ја направи кривка и осамена, и во добрите денови, веруваше во тоа.

Во лошите денови, пак, како денес, знаеше дека отсекогаш била црна овца во своето семејство. Рано го беа почувствувале недостатокот кај неа, увидоа дека не се вклопува.

Нејзе, пак, тоа постојано неодобрување ѝ предизвикуваше болка; чувствуваше како да изгубила нешто безимено, непознато. Елза го надмина тоа тивко, без да бара или да се бори за внимание, прифаќајќи дека е сакана, но не и омилена. Болката стана толку вообичаена што ретко ја забележуваше. Знаеше дека нејзиното отфрлање нема никаква врска со болеста на која вообичаено беше припишувано.

Но, сега, додека седеше во салонот, во својот омилен стол, ја затвори книгата во скутот и почна да размислува за тоа. *Доба на невиноста* беше разбудила нешто во неа, остро ја потсети на минливоста на времето.

Следниот ден беше нејзин роденден.
Дваесет и петтиот.

Според општите сфаќања, беше млада, на возраст на која мажите пијат домашен џин и возат бесно, слушаат регтајм музика и танцуваат со жени што носат ленти во косата и фустани со реси.

За жените беше поинаку.

Надежта почнуваше да бледнее штом една жена ќе наполнише дваесет години. До дваесет и две, веќе почнуваше да ја следи шепот низ градот, или долг и тажен поглед штом влезе в црква. На возраст од дваесет и пет години, судбината веќе ѝ беше запечатена. Немажената жена беше прогласувана за стара мома. „Јаловица“, ја нарекуваа, нишаа со главите и ги набројуваа нејзините пропуштени шанси. Вообичаено луѓето се прашуваа *зошто*, како една сосема обична жена од добро семејство останала немажена. Но, во случајот на Елза, сите знаеја. Сигурно мислеа дека е глупа, според начинот на кој зборуваа за неа. *Кутрата таа. Слаба како рачка од гребло. Ни приближно убава како нејзините сестри.*

Убавина. Елза знаеше дека во тоа е суштината. Не беше убава жена. Во своето најдобро издание, во најубавиот фустан, некој непознат можеше да каже дека е привлечна, но ништо повеќе од тоа. Беше „премногу“ од сè - премногу висока, премногу слаба, премногу бледа, премногу несигурна во себе.

Елза присуствуваше на свадбите на двете свои сестри. Ниту една од нив не побара од неа да ја придружува до олтарот, и Елза разбра. Со своите речиси сто осумдесет сантиметри, беше повисока од младоженците; тоа би ги уништило фотографиите, а угледот беше сè за Волкотови. Нејзините родители го ценеа тоа повеќе од сè друго.

Не требаше да се биде гениј за да се согледа животниот пат на Елза и да се види нејзината иднина. Таа би останала тука, во куќата на своите родители на Рок роуд, под грижата на Марија, слугинката што отсекогаш го водеа нивното домаќинство. Некогаш, кога Марија ќе се пензионира, Елза ќе остане да се грижи за своите родители, а потоа, кога ќе починат, ќе биде сама.

И која е поентата во нејзиниот живот? Како би било обележано нејзиното битисување на оваа земја? Кој ќе ја памети, и за што?

Ги затвори очите и дозволи познатиот, стар сон да се прикраде на прсти: се замисли како живее на друго место. Во свој дом. Можеше да ја слушне детската смеа. Од своите деца.

Живот, а не голо битисување. Тоа беше нејзиниот сон: свет во кој нејзиниот живот и нејзините избори не беа дефинирани од ревматската треска од која се беше разболела на четиринаесет години, живот во кој би ги открила своите претходно непознати силни страни и каде што нејзиниот изглед нема да биде клучен во очите на другите.

Влезната врата се отвори и нејзиното семејство влезе во куќата со гласни чекори. Како и секогаш, се движеа заедно, разбрборени и насмеани - нејзиниот крупен татко најнапред, заруменет од пиењето, нејзините две прекрасни помлади сестри, Шарлот и Сузана, како раширени лебедови крилја од едната и од другата страна, а нејзината елегантна мајка одеше одзади, разговарајќи со своите убави зетови.

Татко ѝ запре. „Елза“, рече тој. „Зошто сè уште си будна?“

„Сакав да разговарам со тебе.“

„Олку доцна?“ - рече мајка ѝ. „Си се вцрвила. Имаш треска?“

„Со години не сум имала температура, мамо. Го знаеш тоа.“ Елза застана на нозе, ги прекрсти рацете и се загледа во своето семејство.

Сега, помисли таа. Мораше да го стори тоа. Не можеше повторно да ја изгуби присебноста.

„Тато“ - рече отпрвин премногу тивко за да се чуе, па се обиде повторно, засилувајќи го гласот „Тато.“

Татко ѝ ја погледна.

„Утре ќе наполнам дваесет и пет години“, рече Елза.

Мајка њ се чинеше раздразнета од потсетувањето. „Го знаеме тоа, Елза.“

„Да, секако. Само сакам да кажам дека донесов одлука.“

Семејството замолкна.

„Јас... Има еден колеџ во Чикаго каде што се предава книжевност и примаат жени. Сакам да се запишам...“

„Елсинор“, рече татко њ. „Што ќе ти е образование? Беше премногу болна за да го завршиш и претходното училиште. Тоа е смешна идеја.“

Беше тешко да се стои таму, гледајќи ги своите неуспеси рефлектирани во толку многу очи. *Бори се за себе. Биди храбра.*

„Но, тато, јас сум возрасна жена. Не сум се разболела уште од кога имав четиринаесет. Верувам дека лекарот... избрза со својата дијагноза. Сега сум добро. Навистина. Би можела да станам учителка. Или писателка...“

„Писателка?“ - рече татко њ. „Имаш некој скриен талент за кој ние не сме свесни?“

Неговиот поглед ја згасна.

„Можно е“, рече тивко.

Татко њ се сврте кон мајка њ. „Госпоѓо Волкот, дајте њ нешто да се смири.“

„Не сум хистерична, тато.“

Елза знаеше дека е готово. Ова не беше битка што можеше да ја добие. Мораше да остане тивка и надвор од видикот, да се преправа дека не постои. „Добро сум. Ќе одам горе.“

Му сврте грб на своето семејство, но никој од нив не ја гледаше сега, кога моментот помина. Некако исчезна од собата, како да се растопи в место.

Посакуваше никогаш да не ја беше прочитала *Добата на невиноста*. Што ли добро произлезе од сиот тој неискажан копнеж? Никогаш нема да се вљуби, никогаш нема да има свое дете.

Додека се качуваше по скалите, слушна музика што доаѓаше од долу. Ја вклучиле новата „виктрола“.

Елза застана.

Оди долу, седни со нив.

Остро ја затвори вратата од својата спална соба, задушувајќи ги звуците што допираа од долниот кат. Не би била добредојдена таму.

Во огледалото над мијалникот го виде својот одраз. Нејзиното бледо лице изгледаше како некои нељубезни раце да го истегнале формирајќи ја острата брада. Нејзината долга, руса коса со нијанса на пченкарна свила беше премногу тенка и права во време кога брановите беа во мода. Мајка ѝ не ѝ беше дозволила да ја скрати во модерна фризура; ѝ рече дека така ќе изгледа уште полошо. Сè на Елза беше безбојно, бледо, освен нејзините сини очи.

Ја вклучи ламбата покрај креветот и посегна по еден од своите омилен романи од ноќната масичка.

Мемоарите на една ноќна дама.

Елза се пикна во креветот и се задлабочи во скандалозната приказна, чувствувајќи застрашувачка, гревовна потреба да се допре себеси, и речиси попусти. Копнежот што доаѓаше со зборовите беше речиси неподнослив; физичка болка од копнеж.

Ја затвори книгата, сега чувствувајќи се уште поотфрлена отколку пред ќе започне. Немир. Незадоволство.

Ако не преземеше нешто наскоро, нешто радикално, нејзината иднина немаше да биде подобра од сегашноста. Ќе останеше во оваа куќа целиот живот, обележана деноноќно од болест од која боледуваше пред цела деценија и од својата непривличност која беше непроменлива константа. Никогаш немаше да ја осознае возбудата од допирот на еден маж или удобноста на заедничката постела. Никогаш немаше да држи в прегратки свое дете, ниту да има свој дом.

* * *

ТАА НОЌ, ЕЛЗА БЕШЕ ИЗМАЧУВАНА од копнеж. Следното утро, знаеше дека ќе стори сè за да си го промени животот.

Но што?

Не секоја жена беше убава, па дури ни привлечна. И други боледувале од треска во детството, па подоцна живееле исполнет живот. Оштетувањето на нејзиното срце беше само медицинска претпоставка, ако некој ја прашаше неа. Никогаш не се случи да престане да чука или да ѝ даде причина за вистинска тревога. Мораше да верува дека поседува истрајност, иако никогаш не се беше подложила на проба, ниту го имаше утврдено тоа. А и како можеше да знае со сигурност? Никогаш не смееше да трча, да игра или да танцува. Беше принудена да го напушти училиштето на четиринаесет години, па не стаса да има момче или додворувач. Најголемиот дел од животот го беше поминала во својата соба, во читање измислени авантури, измислување приказни, и тука и го заврши своето образование, самостојно.

Сигурно постојеја шанси некаде надвор, но каде би ги нашла?

Библиотеката. Книгите го имаа одговорот на секое прашање.

Си го намести креветот и отиде до мијалникот, ја расчешла во длабок страничен патец својата руса коса, долга до појасот, па ја сплете, а потоа облече едноставен морнарско син фустан од креп, свилени чорапи и црни потпетици. Со клоше-шапка, ракавици од јарешка кожа и чанта го комплетираше својот изглед.

Слезе по скалите, благодарна што мајка ѝ сè уште спиеше во тој ран утрински час. Мајка ѝ не сакаше Елза да се дотерува, освен за неделните црковни служби, на кои секогаш ги замолуваше собраните од конгрегацијата да се молат за здравјето на нејзината ќерка. Елза се напи шолја кафе и излезе надвор, на сончевината на тоа утро во средината на мај.

Градот Далхарт во областа Пенхендл во Тексас се простираше пред неа, будејќи се под блескавото сонце.

Долж дрвените патеки на шеталиштето, вратите на дуќаните се отвораа и знаците со натпис ЗАТВОРЕНО се вртеа на обратната страна. Надвор од градот, под огромното сино небо, Големите Рамнини се протегаа бесконечно, како море од плодно земјоделско земјиште.

Далхарт беше центар на округот и тоа беше време на голем економски подем. Откако рутата на железничката линија беше поставена да минува одовде на патот од Канзас до Ново Мексико, Далхарт процвета. Новата водена кула доминираше на хоризонтот. Големата војна ги беше претворила овие хектари во златен рудник за пченица и пченка. *Пченицата ќе донесе победа во војната!* - беше фраза што сè уште ги исполнуваше земјоделците со гордост. Тие го беа исполниле својот дел.

Тракторот се појави токму навреме за да го олесни животот, а годините со добри жетви - со дожд и високи откупни цени - им овозможија на земјоделците да ораат повеќе земја и да одгледуваат повеќе пченица. Сушата во 1908 година, за која старците зборуваа долго време, беше речиси заборавена. Врнежите беа стабилни со години, па се обогатија сите во градот, а најмногу татко ѝ, кој земаше и пари и меници за земјоделската опрема што ја продаваше.

Ова утро, земјоделците беа собрани пред гостилницата, за да разговараат за цените на земјоделските производи, а жените ги водеа своите деца на училиште. До пред неколку години, по улиците имаше коњи и кочи; сега автомобилите влегоа во златната, блескава иднина, трубеа со сирените, испуштаа чад. Далхарт беше град - брзо се претвораше во град - на добротворни собири, квадрили и неделни утрински богослужби, на трудољубиви истомисленици кои обезбедуваат добар живот обработувајќи ја почвата.

Елза дојде до патеката што се протегаше долж главната улица. Штиците под нејзините нозе затреперуваа на секој чекор, па се чувствуваше како да потскокнува. Неколку цветни жардиниери висеа од стреите на

продавниците, записнувајќи го просторот со толку потребната боја. Лигата за разубавување на градот ги негуваше со големо внимание. Помина покрај штедно-кредитната банка и покрај новиот салон на „Форд“. Сè уште ја воодушевуваше тоа што некој можеше да влезе во продавница, да си одбере автомобил и да го однесе дома уште истиот ден.

Дуќанот покрај неа се отвори и сопственикот, господин Хрст, излезе надвор, со метла во рацете. Ракавите од кошулата му беа завратени, откривајќи ги мускулестите подлактици. Носот, како противпожарен хидрант, кус, месест и кружен, доминираше на неговото румено лице. Беше еден од најбогатите луѓе во градот. Го поседуваше дуќанот, гостилница, штанд за сладолед и аптека. Само Волкотови беа подолго од него во градот. И тие беа Тексашани од трета генерација и беа горди на тоа. Омилениот дедо на Елза, Волтер, се нарекуваше тексашки ренџер сè до денот кога почина.

„Здраво, госпоѓице Волкот“, рече трговецот, туркајќи ги неколкуте ретки прамени коса од своето зацрвенето лице. „Колку убав ден ќе биде денес. Во библиотеката ли сте појдена?“

„Да“, одговори таа. „Каде инаку би одела?“

„Имам нова црвена свила. Кажете им на вашите сестри. Од неа може да се сошије убав фустан.“

Елза застапа.

Црвена свила.

Никогаш немаше облечено црвена свила. „Покажете ми. Ве молам.“

„Ах! Секако. Може и да ги изненадите со неа.“

Господин Хрст ја покани да влезе во продавницата. Каде и да свртеше, Елза гледаше боја: гајби полни со грашок и јагоди, купови сапун од лаванда, секое парче завиткано во тенка хартија, вреќи брашно и шеќер, тегли кисели краставички.

Ја поведе покрај порцеланските чинии и сребрените садови, здиплените разнобојни чаршафи и

престилки, до купот со ткаенини, кој го разбуричка и извади едно здиплено парче рубин-црвена свила.

Елза ги слече ракавиците од јарешка кожа, ги остави настрана и посегна по свилата. Никогаш немаше допрено нешто толку меко. И, денес ѝ беше роденден...

„Оваа е бојата на Шарлот..“

„Јас ќе ја земам“, рече Елза. Дали малку грубо го истакна тоа „јас“? Да. Сигурно беше така.

Господин Хрст ја гледаше чудно.

Ја завитка ткаенината во кафена бакалска хартија, ја подврза со коноп и ѝ ја подаде.

Токму пред да замине, Елза виде сјајна сребрена лента за коса, украсена со мониста. Беше токму таква каква што грофицата Оленска би можела да носи во *Доба на невиноста*.

* * *

ПО ПОСЕТАТА НА БИБЛИОТЕКАТА, ЕЛЗА тргна накај дома, држејќи ја црвената свила завиткана во кафена хартија, цврсто притисната на градите.

Ја отвори црната порта украсена со орнаменти и зачекори во светот на својата мајка - градината, која беше поткастрена, уредена и мирисаше на јасмин и рози. На крајот од патеката обрабена со жива ограда се издигнуваше големата куќа на Волкотови, изградена непосредно по Граѓанската војна, од нејзиниот дедо, за жената што тој ја сакаше.

На Елза сè уште ѝ недостасуваше дедо ѝ, секој ден. Беше човек со жесток темперамент, оддаден на пијанство и склон на расправи, но она што го сакаше, го сакаше несебично. Со години жалеше за загубата на својата сопруга. Покрај Елза, беше единствениот Волкот кој сакаше да чита и честопати се заземаше за неа во семејните расправи. *Не грижи се за смртта, Елза. Грижи се да не живееш празен живот. Биди храбра.*

По неговата смрт, никој веќе не ѝ кажа такво нешто и затоа постојано ѝ недостасуваше. Неговите приказни за незаконите рани години во Тексас, Ларедо, Далас, Остин и во Големите Рамнини беа нејзините најдобри спомени.

Тој сигурно би ја советувал да ја купи црвената свила.

Мајка ѝ погледна низ розите, ја навали назад својата нова шапка и рече: „Елза. Каде беше?“

„Во библиотеката.“

„Требаше да почекаш татко ти да те одвезе. Прешетката е пренапорна за тебе.“

„Добро сум, мамо.“

Искрено, понекогаш се чинеше како да сакаат да биде болна.

Елза го стегна пакетот со свила.

„Оди прилегни. Ке биде жешко. Побарај од Марија да ти направи лимонада.“ Мајка ѝ се врати на режењето на нејзините цвеќиња, кои ги фрлаше во плетената корпа.

Елза стигна до влезната врата и зачекори во темната внатрешност на куќата. Во деновите што уште од утрина беа жешки, драпериите на сите прозорци беа навлечени. Во овој дел од земјата, тоа значеше минување на деновите во замрачен простор. Додека ја затвораше вратата зад себе, ја слушна Марија како си пее на шпански јазик во кујната.

Елза се провлече низ куќата и се качи по скалите до својата спална соба. Таму, ја одвитка кафената хартија и погледна во живописната рубин-црвена свила. Не можеше да не ја допре. Нејзината мекост некако ја смируваше, ја потсети на лентата што ја имаше како дете, додека сè уште го цицаше палецот.

Би можела ли да го стори тоа, да ја направи оваа луда работа што одеднаш ѝ дојде на ум? Сè започна со нејзиниот изглед...

Биди храбра.

Елза зграби неколку прамени од својата коса долга до појасот и ги исече до брадата. Се чувствуваше малку лудо, но продолжи да сече додека не се најде опкружена со долгите прамени светлоруса коса расфрлани пред нејзините нозе.

Тропањето на вратата толку многу ја исплаши што ги испушти ножиците, кои со свекот паднаа врз комодата.

Вратата се отвори. Мајка ѝ влезе во собата, ја виде потстрижаната коса на Елза и застапа. „Што си сторила?“

„Сакав...“

„Не смееш да излегуваш од дома додека не порасне. Што ќе речат луѓето?“

„Младите жени носат боб-фризура, мајко.“

„Не и пристојните млади дами, Елсинор. Ќе ти донесам капа.“

„Само сакав да бидам убава“, рече Елза.

Сожалувањето во очите на мајка ѝ беше повеќе отколку што Елза можеше да поднесе.

ДВА

Елза со денови се криеше во својата соба под изговор дека не се чувствува добро. За волја на вистината, не можеше да се соочи со татко си, со својата нерамномерно истрижана коса и потребата што тоа ја откриваше. Отпрвин се обиде да чита. Книгите секогаш биле нејзина утеха; романите ѝ даваа можност да биде смела, храбра, убава, барем во сопствената фантазија.

Но, црвената свила ѝ шепотеше, ја повикуваше, сè додека конечно не ги остави своите книги и почна да прави шаблон за фустан од хартија за весници. Откако го заврши, се чинеше глупаво да не продолжи понатаму, па ја исече ткаенината и почна да шие, само заради забава.

Додека шиеше, почувствува нешто прекрасно: *надеж*.

Конечно, во сабота вечер, го исправи готовиот фустан пред своите очи. Беше олицетворение на модата во големите градови - горен дел со ве-изрез и низок појас, здолниште со асиметрични рабови; целосно, смело модерен. Фустан за оние жени што танцуваат цела ноќ и немаат никаква грижа. Ги нарекуваа *флаперки*. Млади жени што ја истакнуваа својата независност, пиеја „хуч“, пушеа цигари и танцуваа во фустани што им ги откриваа нозете.

Мораше барем да го проба, дури и ако никогаш не го облече надвор од овие четири зида.

Се искапе, си ги избричи нозете и ги оптегна свилените чорапи над голата кожа. Ја навитка својата

1 Домашен, евтин алкохол

влажна коса со шноли за кадрици и се молеше да добие барем малку брановиден изглед. Додека косата ѝ се сушеше, се прикраде во собата на мајка си и позајми шминка од нејзината тоалетна масичка. Од долниот кат ја слушна „викролата“ како свири.

Најпосле, ја исчешла благо навитканата коса и ја стави гламурозната сребрена лента на челото. Зачекори во фустанот; кој совршено се лизна на своето место, воздушест како облак. Асиметричните рабови на здолништето ги истакнуваа нејзините долги нозе.

Навалувајќи се близу огледалото, ги обраби своите сини очи со црно моливче и со четка нанесе бледорозово руменило на своите истакнати јабољкца. Црвениот кармин направи нејзините усни да изгледаат пополни, како што секогаш рекламираа списанијата за жени.

Се погледна во огледалото и помисли: *О, Боже. Речиси сум убава.*

„Ќе успееш“, рече таа гласно. *Биди храбра.*

Кога излезе од собата и тргна по скалите, се почувствува неверојатно самоуверена. Цел живот ѝ велеа дека не е убава. Но не сега...

Мајка ѝ прва ја забележа и го подбодна татко ѝ доволно силно за да го натера да го крене погледот од неговата книга *Фармерски журнал* со меки корици.

Лицето му се намурти. „Што си облекла?“

„Јас... го сошив ова“, рече Елза, нервозно спојувајќи ги дланките.

Татко ѝ остро го затвори својот *Фармерски журнал*. „Твојата коса. Боже. И тој фустан, како на блудница. Врати се во твојата соба и не срами се повеќе.“

Елза помисли дека мајка ѝ можеби ќе ѝ помогне. „Ова е најновата мода...“

„Не за побожни жени, Елсинор. *Колената* ти се откриени. Ова не е Њујорк.“

„Оди“, рече татко ѝ. „*Веднаш.*“

Елза почна да се придвижува, но потоа помисли што би значело да се покори и застапа. Дедо ѝ Волт би ја советувал да не се предава.

Пркосно ја крена брадата. „Вечерва одам во точилницата, на музика.“

„Не, нема.“ Татко ѝ стана. „Ти забранувам.“

Елза истрча до вратата, плашејќи се дека ако забави, ќе застане. Излета надвор и продолжи да трча, игнорирајќи ги гласовите што ја довикуваа. Не запре сè додека речиси не остана без здив.

Точилницата се наоѓаше во центарот на градот, помеѓу една пекарница и старата градска коњушница, која сега беше затворена во оваа ера на автомобили. Откако беше ратификуван осумнаесеттиот амандман и започна прохибицијата, Елза гледаше како жени и мажи исчезнуваат зад дрвената врата на скриената точилница. И, спротивно на мислењето на мајка ѝ, многу од девојките беа облечени токму како Елза.

Се симна по дрвените скалила до затворената врата и тропна. Се отвори еден отвор што претходно не го беше забележала; се појавија две кривогледи очи. Џез-пијано мелодија и чад од цигари проструија низ отворот. „Лозинка“, рече еден познат глас.

„Лозинка?“

„Госпоѓице Волкот. Се изгуби ли?“

„Не, Френк. Навистина сакам да слушам музика“, рече таа, гордеејќи се што звучи толку смилено.

„Стариот твој ќе ми ја одере кожата ако те пуштам тука. Оди дома. Девојка како тебе не треба да шета по улиците во таква облека. Тоа може да ти донесе само проблеми.“

Прозорчето се затвори. Елза сè уште можеше да ја слушне музиката зад заклучената врата. „Ain't We Got Fun“². Во воздухот лебдеше мирис на чад од цигари.

Застапа за момент, збунета. Не може дури ни да влезе? Зошто не? Прохибицијата го прави пиеењето

2 Ain't We Got Fun е популарен фокстрот објавен во 1921 година.